Dumnezeu este credincios

Studiul 12, Trimestrul 4, 13 – 19 decembrie, 2025

Sabat după-amiază 13 Decembrie

De memorat:

Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel Domnul, niciuna n-a rămas neîmplinită: toate s-au împlinit. — Joshua 21:45

Războaiele și cuceririle se sfârșiseră, iar Iosua se retrăsese la casa lui din Timnat-Serah. „De multă vreme Domnul dăduse odihnă lui Israel, izbăvindu-l de toți vrăjmașii care-l înconjurau.

Iosua era bătrân, înaintat în vârstă. Atunci Iosua a chemat pe tot Israelul, pe bătrânii lui, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui și pe căpeteniile oastei. Și le-a zis: «Eu sunt bătrân, înaintat în vârstă»". (Iosua 23, 12.) PP 521.1

Trecuseră câțiva ani de când poporul se așezase în teritoriile lui și se putea vedea cum încep să rodească aceleași rele care pe vremuri atrăseseră pedepse asupra lui Israel. Când Iosua a simțit că vârsta își spune cuvântul și și-a dat seama că lucrarea sa trebuia să se încheie curând, a fost cuprins de îngrijorare în ce privește viitorul poporului său. Cu o inimă mai mult decât părintească, le-a vorbit iarăși, atunci când s-au adunat încă o dată în jurul bătrânului lor conducător. „Ați văzut", le-a spus el, „tot ce a făcut Domnul, Dumnezeul vostru, tuturor neamurilor acelora dinaintea voastră; căci Domnul, Dumnezeul vostru a luptat pentru voi". Cu toate că au fost înfrânți, canaaniții tot mai stăpâneau o bună parte din ținutul făgăduit lui Israel și Iosua îndemnă poporul să nu stea liniștit și să nu uite porunca Domnului de a izgoni cu desăvârșire aceste popoare idolatre. PP 521.2

Duminică, 14 Decembrie

Toate s-au împlinit

Ce imagine Îi creează cartea Iosua lui Dumnezeu în Iosua 21:43-45? Cum se aplică aceste cuvinte nu numai la țara promisă propriu-zisă, ci și la realitatea mântuirii noastre (2 Timotei 2:11-13)?

În general, poporul întârzia în încheierea lucrării de alungare a păgânilor. Semințiile s-au așezat fiecare în ținutul său, oastea se împrăștiase și se considera ca fiind greu și nesigur să înceapă iar războiul. Dar Iosua le-a spus: „Domnul, Dumnezeul vostru le va izgoni dinaintea voastră și le va alunga dinaintea voastră; și le veți stăpâni țara, cum a spus Domnul,

Dumnezeul vostru. Puneți-vă toată puterea ca să păziți și să împliniți tot ce este scris în cartea legii lui Moise, fără să vă abateți nici la dreapta, nici la stânga”. PP 521.3

Iosua a chemat poporul ca martor că, atâta timp cât au împlinit condițiile, Dumnezeu a îndeplinit cu credincioșie făgăduințele date. El spune: „Recunoașteți dar din toată inima voastră și din tot sufletul vostru că nici unul din toate cuvintele bune, rostite asupra voastră de Domnul, Dumnezeul vostru, n-a rămas neîmplinit”. Le spuse însă că Domnul, așa după cum a împlinit făgăduințele, la fel Își va împlini și amenințările. „Și după cum toate cuvintele bune, pe care vi le spusese Domnul, Dumnezeul vostru, s-au împlinit pentru voi, tot așa Domnul va împlini față de voi toate cuvintele rele ... dacă veți călca legământul Domnului.... Domnul Se va aprinde de mânie împotriva voastră și veți pieri degrabă din țara cea bună pe care v-a dat-o El”. PP 522.1

Satana îi amăgește pe mulți cu teoria ce pare că ar fi adevărată, că iubirea lui Dumnezeu față de poporul Său este atât de mare, încât îi va scuza păcatele; el susține că, deși îndeplinesc un anumit rol în cârmuirea Sa morală, totuși amenințările din Cuvântul lui Dumnezeu nu sunt îndeplinite în litera lor. Dar, în toată purtarea Sa față de creaturile Sale, Dumnezeu susține principiile dreptății prin aceea că descoperă păcatul în adevăratul lui caracter, demonstrând că roada lui sigură este suferința și moartea. Iertare necondiționată a păcatului n-a fost și nu va fi niciodată. O astfel de iertare ar arăta abandonarea principiilor dreptății, principii care sunt însăși temelia guvernării lui Dumnezeu. Aceasta ar face ca universul necăzut să fie plin de consternare. Dumnezeu arată cu credincioșie urmările păcatului, iar dacă aceste avertismente nu ar fi adevărate, cum am putea fi siguri că făgăduințele Sale se vor împlini? Acea așa-numită bunăvoință, care ar da la o parte dreptatea, nu este bunăvoință, ci slăbiciune. PP 522.2

Luni 15 Decembrie

Un semn de îngrijorare

Care sunt principalele puncte de interes ale introducerii lui Iosua din Iosua 23:1-5?

După ce a arătat bunătatea lui Dumnezeu față de izraeliți, el i-a îndemnat în Numele Domnului să aleagă cui doresc să slujească. În taină, unii încă se mai închinau la idoli și Iosua se străduia acum să-i determine să-I slujească lui Dumnezeu nu din constrângere, ci de bunăvoie. Iubirea față de Dumnezeu este adevărata temelie a religiei. A te angaja în slujba Sa numai în nădejdea răsplătirii sau de teama pedepsei ar fi un lucru zadarnic. Apostazia fățișă nu este mai ofensatoare la adresa lui Dumnezeu decât fățărnicia și închinarea formală. PP 523.1

Bătrânul conducător a rugat poporul să cugete adânc la cele prezentate de el și să hotărască dacă într-adevăr vor să trăiască la fel ca neamurile corupte și idolatre din jurul lor. Dacă nu le plăcea să-I slujească lui Iehova, izvorul puterii și binecuvântării, trebuia să aleagă cui vor să slujească: „dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri”, de la slujirea cărora a fost chemat Avraam, „sau dumnezeilor amoriților, în a căror țară locuiți”. Aceste ultime cuvinte au fost o aspră mustrare pentru Israel. Dumnezeii amoriților nu fuseseră capabili să-și ocrotească închinătorii. Din cauza păcatelor lor dezgustătoare și degradante, națiunile acestea nelegiuite au fost nimicite, iar țara cea bună pe care o stăpâniseră mai înainte i-a fost dată poporului lui Dumnezeu. Ce nebunie pentru Israel să aleagă zeitățile pentru a căror adorare amoriții au fost nimiciți. „Cât despre mine” — spuse Iosua — „Eu și casa mea vom sluji Domnului”. Același zel sfânt care însuflețea inima conducătorului l-a cuprins și pe popor. Apelurile sale au provocat un răspuns prompt: „Departe de noi gândul să părăsim pe Domnul și să slujim altor dumnezei”. PP 523.2

Pe baza textelor din Iosua 23:10; Coloseni 2:15; 2 Corinteni 10:3-5; Efeseni 6:11-18, care sunt asemănările dintre modul în care israeliții au cucerit Canaanul sub conducerea lui Iosua și modul în care creștinii de astăzi pot trăi o viață spirituală biruitoare?

Acela care se hotărăște să intre în Împărăția spirituală va constata că toate puterile unei firi nerenăscute, sprijinite de forțele împărăției întunericului, se ridică împotriva lui. Egoismul și mândria vor lua poziție împotriva oricărei încercări de a le arăta că sunt păcătoase. Prin noi înșine, nu suntem în stare să ne înfrângem dorințele și obiceiurile rele, care se luptă pentru supremație. Nu putem avea biruință asupra puternicului dușman care ne ține în sclavia sa. Numai Dumnezeu poate să ne dea această biruință. El dorește să avem stăpânire asupra noastră înșine, asupra voinței și căilor noastre. Dar nu poate lucra în noi, fără consimțământul și conlucrarea noastră. Duhul Sfânt lucrează prin facultățile și puterile date omului. Puterile noastre trebuie să lucreze împreună cu Dumnezeu. CMF 141.3

Biruința nu este câștigată fără multă rugăciune stăruitoare, fără îngenuncherea eului la fiecare pas. Voința noastră nu trebuie să fie silită să conlucreze cu uneltele divine, ci trebuie să se supună de bună voie. Dacă ar fi cu putință ca influența Duhului lui Dumnezeu să vă forțeze cu o putere de o sută de ori mai mare, aceasta n-ar face din voi adevărați creștini, niște buni cetățeni ai cerului. Reduta Satanei n-ar fi sfărâmată în felul acesta. Voința noastră trebuie să fie așezată de partea voinței lui Dumnezeu. Prin voi înșivă nu sunteți în stare să vă aduceți planurile, dorințele și înclinațiile în ascultare de voința lui Dumnezeu; dar, dacă vreți să aveți voință, Dumnezeu va lucra pentru voi „răsturnând izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl face rob ascultării de Hristos”. (2 Corinteni 10, 5.) Atunci veți duce „până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” (Filipeni 2, 12-13.) CMF 142.1

Marți 16 Decembrie

Limite clare

De ce crezi că a adoptat Iosua o poziție atât de fermă cu privire la relațiile poporului Israel cu națiunile din jur, în Iosua 23:6-8,12,13?

Dumnezeu este dătătorul vieții. De la început, toate legile Lui aveau ca scop să dea viață. Dar păcatul a stricat ordinea stabilită de Dumnezeu și rezultatul a fost vrajba. Atâta timp cât există păcatul, suferința și moartea sunt inevitabile. Numai datorită faptului că Răscumpărătorul nostru a purtat și poartă în locul nostru blestemul păcatului putem spera să scăpăm, în propria Lui persoană, de urmările nenorocite ale păcatului. PP 522.3

„Voi nu puteți să slujiți Domnului”, a zis Iosua, „căci este un Dumnezeu sfânt.... El nu vă va ierta fărădelegile și păcatele”. Înainte de a putea fi vorba de o continuă reformă, poporul trebuia să ajungă conștient de propria sa neputință de a asculta de Dumnezeu. Ei au călcat Legea Sa, care-i condamna ca vinovați și care nu prevedea nici o cale de scăpare. Atâta timp cât se încredeau în propria lor putere și dreptate, le era cu neputință să câștige iertarea păcatelor; ei nu erau în stare să satisfacă cerințele Legii desăvârșite a lui Dumnezeu și zadarnic era legământul lor de a-I servi lui Dumnezeu. Numai prin credința lui Hristos puteau să capete iertarea păcatelor și să primească puterea de a asculta de Legea lui Dumnezeu. Era necesar ca ei să înceteze a se mai încrede în propriile lor străduințe de a fi mântuiți, încrezându-se cu totul în meritele Mântuitorului făgăduit, dacă doreau să fie primiți înaintea lui Dumnezeu. PP 524.1

Iosua s-a străduit să-i determine pe ascultătorii săi să-și cântărească bine cuvintele și să nu se angajeze în juruințe pe care nu erau pregătiți să le îndeplinească. Cu adâncă seriozitate, ei au repetat cuvintele lor lămuritoare: „Nu! căci vom sluji Domnului”. Mărturisind solemn față de ei înșiși că L-au ales pe Iehova, ei au repetat încă o dată făgăduința lor de credință: „Noi vom sluji Domnului, Dumnezeului nostru, și vom asculta de glasul Lui”. PP 524.2

Miercuri 17 Decembrie

Mânia Domnului

Cum ar trebui să interpretăm descrierile mâniei lui Dumnezeu și ale justiției retributive din cartea Iosua (Iosua 23:15,16) și din alte părți din Scriptură (Numeri 11:33; 2 Cronici 36:16; Apocalipsa 14:10,19; 15:1)?

Copiii lui Israel făcuseră alegerea. Arătând spre Domnul Hristos, ei spuseseră: „Nu pe Omul acesta, ci pe Baraba”. Baraba, un tâlhar și un ucigaș, era reprezentantul lui Satana. Domnul Hristos era reprezentantul lui Dumnezeu. Domnul Hristos a fost lepădat; Baraba a fost ales. Ei aveau să aibă parte numai de Baraba. Făcând această alegere, au acceptat pe acela care de la început a fost un mincinos și un ucigaș. Satana era conducătorul lor. Ca națiune, vor acționa la porunca sa. Vor face faptele lui. Vor trebui să îndure stăpânirea lui. Aceia care l-au ales pe Baraba în locul Domnului Hristos aveau să simtă cruzimea lui Baraba de-a lungul tuturor timpurilor. HLL 738.5

Privind la Mielul înjunghiat al lui Dumnezeu, iudeii strigaseră: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”. Strigătul acela îngrozitor s-a urcat la tronul lui Dumnezeu. Sentința aceea pronunțată de ei a fost scrisă în ceruri. Rugăciunea aceea a fost ascultată. Sângele Fiului lui Dumnezeu a căzut asupra copiilor lor și asupra copiilor, copiilor lor, ca un blestem permanent. HLL 739.1

Îngrozitoare a fost împlinirea lui la distrugerea Ierusalimului. Îngrozitor s-a manifestat în situația națiunii iudaice de-a lungul celor optsprezece veacuri — o mlădiță tăiată, despărțită de butuc, o ramură moartă, lipsită de roade, ce urmează a fi strânsă și aruncată în foc. Din țară în țară, în toată lumea, și din veac în veac, morți, morți în vinovăție și păcat! HLL 739.2

Îngrozitor va fi împlinită rugăciunea aceea în ziua cea mare a judecății. Când Domnul Hristos va veni iarăși pe pământ, nu ca un arestat înconjurat de drojdia societății, oamenii Îl vor vedea ca Împărat al cerului. Domnul Hristos va veni în slava Sa, în slava Tatălui Său și în slava sfinților îngeri. De zece mii de ori zece mii și mii de mii de îngeri, fiii minunați și biruitori ai lui Dumnezeu, de un farmec și o slavă inegalabile, Îl vor însoți în drumul Său. Apoi El va sta pe tronul slavei Sale și înaintea Sa vor fi aduse toate națiunile pământului. Atunci orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. În locul unei coroane de spini, El va purta o coroană de slavă — coroană în coroană. În locul acelei vechi haine regale de purpură, El va fi îmbrăcat cu haine de cel mai imaculat alb, „de o albeață pe care nici un nălbitor de pe pământ n-o poate da.” (Marcu 9, 3.) Pe haina și pe coapsa Lui va fi scris un nume: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.” (Apocalipsa 19, 16.) Aceia care și-au bătut joc de El și L-au lovit vor fi și ei prezenți. Preoții și conducătorii vor privi iarăși scena din sala judecății. Fiecare amănunt va fi adus înaintea lor, ca și când ar fi scris cu litere de foc. Atunci, aceia care s-au rugat: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” vor primi răspuns la cererea lor. Iar lumea întreagă va ști și va înțelege. Își vor da seama împotriva cui au luptat ei, niște ființe sărmane, slabe și trecătoare. Într-o agonie și o groază teribilă, vor striga munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6, 16-17.) HLL 739.3

Joi 18 Decembrie

Alipiți-vă de Domnul!

Iosua îi îndeamnă pe israeliți să-L iubească pe Domnul, Dumnezeul lor (Iosua 23:11; compară cu Deuteronomul 6:5). Dragostea nu poate fi impusă, altfel și-ar pierde esența. Totuși în ce sens poate fi dragostea poruncită?

Dumnezeu nu constrânge voința și judecata nimănui. El nu găsește plăcere într-o ascultare de rob. El dorește ca făpturile mâinilor Sale să-L iubească pentru că este demn de iubit. El ar dori ca ele să-L asculte pentru că au o apreciere inteligentă a înțelepciunii, a dreptății și a bunătății Sale. Și toți aceia care au o concepție corectă cu privire la aceste calități Îl vor iubi pentru că sunt atrași către El în admirație față de atributele Sale. TV 541.3

Principiile bunătății, ale milei și ale iubirii pe care le-a învățat și exemplificat Mântuitorul nostru sunt o copie a voinței și caracterului lui Dumnezeu. Hristos a declarat că n-a învățat nimic altceva decât ceea ce a primit de la Tatăl Său. Principiile guvernării divine sunt în armonie desăvârșită cu învățăturile Mântuitorului care spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri”. Dumnezeu aduce la îndeplinire dreptatea asupra celor nelegiuiți pentru binele universului și chiar pentru binele acelora asupra cărora sunt îndreptate judecățile Sale. El i-ar face fericiți dacă ar putea, ținând seama de legile guvernării Sale și de dreptatea caracterului Său. El îi înconjoară cu dovezile iubirii Sale, le dă cunoștința cu privire la Legea Sa și-i urmărește cu darurile harului Său; dar ei disprețuiesc iubirea, fac fără valoare Legea Sa și resping mila Sa. Deși primesc continuu darurile Sale, ei Îl dezonorează pe Dătător; ei Îl urăsc pe Dumnezeu, deoarece știu că El are oroare de păcatele lor. Dumnezeu suportă îndelung răutatea lor, dar ora hotărâtoare va veni în cele din urmă când soarta le va fi hotărâtă. Îi va obliga El atunci pe acești răsculați să stea de partea Sa? Îi va obliga oare să facă voia Sa? TV 541.4

Aceia care l-au ales pe Satana drept conducător al lor și au fost stăpâniți de puterea lui nu sunt pregătiți să intre în prezența lui Dumnezeu. Mândria, amăgirea, desfrâul, cruzimea s-au fixat în caracterul lor. Pot ei să intre în ceruri și să trăiască veșnic cu aceia pe care i-au disprețuit și i-au urât pe pământ? Niciodată adevărul nu va fi pe placul mincinosului; blândețea nu va mulțumi mândria și înălțarea de sine; curăția nu este pe placul celui mânjit; iubirea dezinteresată nu este atractivă pentru cel egoist. Ce izvor de bucurie poate oferi cerul acelora care sunt cu totul absorbiți de interese pământești și egoiste? TV 542.1

Pot oare aceia a căror viață a fost petrecută în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu să fie duși deodată în ceruri și să fie martori la acea stare sfântă de desăvârșire care există acolo — fiecare suflet fiind plin de iubire, toate fețele strălucind de bucurie, o muzică înălțătoare în sunete melodioase, înălțate în cinstea lui Dumnezeu și a Mielului, și raze de lumină revărsându-se neîncetat asupra celor răscumpărați de la fața Aceluia care șede pe tron — pot oare aceia ale căror inimi sunt pline de ură față de Dumnezeu, față de adevăr și de sfințenie să se amestece cu mulțimea cerească și să se alăture cântărilor de laudă? Pot ei să suporte slava lui Dumnezeu și a Mielului? Nu, nicidecum; le-au fost oferiți ani de har, pentru a-și forma caractere pentru cer; dar ei nu și-au educat mintea pentru a iubi curăția; n-au învățat limbajul cerului, iar acum este prea târziu. O viață de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu i-a făcut nepotriviți pentru cer. Curăția, sfințenia și pacea Lui i-ar chinui; slava lui Dumnezeu ar fi pentru ei un foc mistuitor. Ar dori să fugă din acel loc sfințit. Ar prefera mai degrabă distrugerea, să se ascundă de fața Aceluia care a murit pentru a-i răscumpăra. Soarta celor nelegiuiți este deci hotărâtă prin alegerea lor. Excluderea lor din ceruri este urmarea voinței lor și este dreaptă și plină de milă din partea lui Dumnezeu. TV 542.2

Vineri 19 Decembrie

Alte gânduri

Domnul Hristos și-a adus ca jertfa trupul Său frânt, pentru a răscumpăra moștenirea lui

Dumnezeu și a da celui păcătos o nouă șansă. „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” Evrei 7, 25. Prin viața Sa fără pată, prin ascultarea și moartea Sa pe crucea Golgotei, Domnul Hristos a mijlocit pentru neamul omenesc căzut în păcat. Iar acum, Căpetenia mântuirii noastre mijlocește pentru noi nu numai ca un simplu petiționar, ci ca un biruitor care își cere drepturile biruinței Sale. Jertfa sa este completă, iar ca Mijlocitor al nostru, El aduce la îndeplinire lucrarea pe care de bună voie S-a legat s-o înfăptuiască, prezentând înaintea lui Dumnezeu cădelnița cuprinzând propriile Sale merite fără pată, cum și rugăciunile, mărturisirile și mulțumirile poporului Său. Însoțite de parfumul neprihănirii Sale, acestea se înalță la Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. Jertfa Domnului Hristos este primită în întregime și iertarea acoperă toată vinovăția păcatului. PDH 156.2

Domnul Hristos S-a angajat a fi înlocuitorul și garantul nostru și El nu trece pe nimeni cu vederea. El, care n-a putut să vadă ființele omenești expuse ruinei veșnice, fără ca să nu-și reverse sufletul mergând până la moarte pentru ele, va privi cu milă și îndurare asupra fiecărui suflet care își dă seama că nu se poate salva singur. PDH 157.1

Domnul nu va privi asupra niciunui om care se roagă, fără să-l ajute și să-l ridice. El, care prin propria Sa jertfă a pus la dispoziția omului un inepuizabil tezaur de putere morală, nu va da greș în a folosi această putere în favoarea noastră. Noi putem să depunem păcatele și necazurile noastre la picioarele Lui, căci El ne iubește. Fiecare privire și fiecare cuvânt ne invită să avem încredere. El va forma și va modela caracterul nostru după voia Sa. PDH 157.2

În întreaga forță satanică nu există nici o putere care să înfrângă un suflet, care în simplitate se aruncă în brațele Domnului Hristos. „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care cade în leșin.” Isaia 40, 29. PDH 157.3

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” Domnul spune: „Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincioasă Domnului, Dumnezeului tău.... Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi fericiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri”, 1 Ioan 1, 9; Ieremia 3, 13; Ezechiel 36, 25. PDH 158.1

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org